

SPIS TREŚCI

I. CZASY NAJDAWNIEJSZE.

Czasy pogańskie. — Wprowadzenie chrześcijaństwa i nawiązanie do kultury zachodniej. — Wszechwładza duchowieństwa i jego języka, łaciny. — Początki literatury narodowej, dla kobiet, bo mężczyźni nie czytali. — Brak żywiołu świeckiego; cel wyłączny — zbudowanie. — Zasoby literatury łacińskiej i polskiej. — Język literacki. . . . 3

II. WIEK SZESNASTY.

Różnica między pierwszą a drugą połową wieku; tam dawny tryb, tu nowy. — Literatura łacińska i polska; zasoby w poezji i prozie; brak teatru i dramatu. — Rola reformacji. — Wpływ kobiet. — Łączność z Włochami. — Mikołaj Rej. — Jan Kochanowski: dzieło i znaczenie. 45

III. WIEK SIEDEMNASTY.

Tło polityczne, obyczajowe, literackie. — Wierszomanja. — Nowe wzory (barok) i działy (epika i idylla). — Liryka. — Wacław Potocki, jako przedstawiciel wieku. — Wpływy obce. 94

IV. WIEK OŚMNASTY.

Dwie doby odmienne. — Czasy saskie: upadek literatury i kultury; zwycięstwo sarmatyzmu; rola magnatów i kobiet. — Czasy stanisławowskie: reformy i rozkwit w każdej dziedzinie. — Literatura stanisławowska, poezja i proza; szczyty jej w Ignacym Krasickim. 116

V. KLASYCY I ROMANTYCY (1801—1831).

Warszawa i Wilno. — Obóz i literatura klasyków. — Woronicz, Niemcewicz, Staszyc. — Początki romantyzmu; szkoła litewska (Mickiewicz) i ukraińska (Malczewski, Zaleski, Goszczyński). — Fredro. 160

VI. LITERATURA WYCHODŹCZA.

Mickiewicz. — Słowacki. — Krasiński. — Mesjanizm i towiańszczyzna. — Proza — Nowe fale wychodźcze. — Lenartowicz. — Norwid. 194

VII. WSPÓŁCZESNA LITERATURA W KRAJU (1831—1863).

Królestwo (Warszawa): zupełny upadek literatury i nowy wzrost jej powolny; rola kobiet (Żmichowska); Korzeniowski. — Kraje «zabrane»: Kraszewski; Rzewuski; Szttyrmer; Syrokomla. — Galicja: Wincenty Pol; Ujejski; Romanowski; powieściopisarstwo. — Wielkopolska i Kraków. 248

VIII. POZYTYWIZM (1864—1890).

Nawoływanie do pracy organicznej. — Pozytywiści warszawscy; walka z romantyzmem i idealizmem. — Przedstawiciele nowej wielkiej literatury: Orzeszkowa; Świętochowski; Prus; Sienkiewicz; Asnyk; Konopnicka. — Dramat i komedja. 273

IX. MODERNIZM.

Nowy, drugi rozkwit literatury w t. zw. «Młodej Polsce». — Jej przedstawiciele. — Wyspiański. — Lirycy: Tetmajer, Kasprówicz, Staff. — Romans: Żeromski, Reymont, Berent, Przybyszewski, Zapolska i inne panie. — Dramat i komedja. — Czasy powojenne. — Zupełna odmiana wszelkich warunków bytu i życia. — Rola nowej literatury. — Jej poeci, powieściopisarze, dramatycy; autorki. — Zakończenie: cechy wyróżniające literaturę polską wśród wszelkich innych.	306
BIBLIOGRAFJA	357
SKOROWIDZ	359